

Tosca Menten

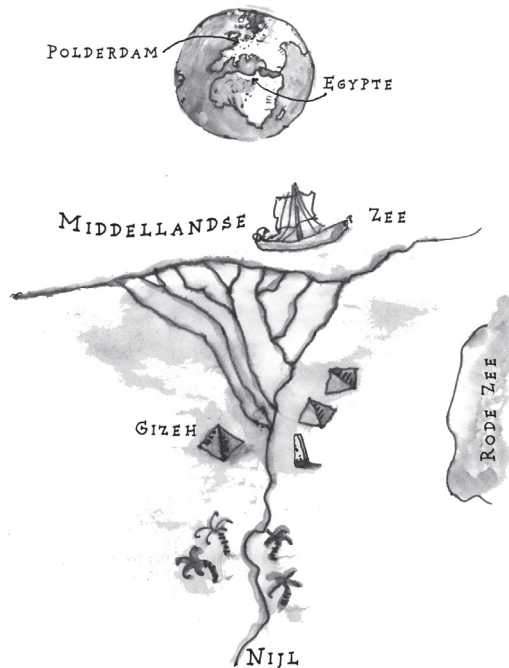
Dummie de Mummie

en de gouden
scarabee

met tekeningen van Elly Hees

δ

Egypte

2e regeringsjaar
van Achnetoet I

Het was stil in het paleis. Onheilspellend stil.
Alsof er iets ergs stond te gebeuren.
Darwishi Ur-Atum Msamaki Minkabh Ishaø Eboni,
zoon van farao Achnetoet I en zijn vrouw Enisis,
lag in een bed in de koelste kamer van het paleis.
Niet dat het hielp. Darwishi had het stikheet.
Zo stikheet had hij het nog nooit gehad.
Iemand wuifde met een waaier, maar het bleef heet.
Iemand gaf hem water, maar het hielp niet. Niks hielp.
Darwishi's vader en moeder zaten links en rechts van

zijn bed. Ze fluisterden.

De hogepriester Hepsetsoet kwam de kamer in en fluisterde ook. Iedereen fluisterde en liep op zijn tenen.

Hoe heter Darwishi het kreeg, hoe stiller het werd. Een afschuwelijke gedachte kwam plotseling in hem op. 'Ga ik op reis?' vroeg hij.

'Ja. Je gaat op reis, zoon,' zei de farao.

'Nu al? Maar ik wil hier blijven,' zei Darwishi angstig.

'Of ga jij met me mee?'

Zijn vader schudde zijn hoofd.

'Maar ik kan toch niet alleen op reis?'

'Je gaat niet alleen,' zei de farao. 'De scarabee van Mukatagara gaat met je mee. Hij zal je beschermen onderweg.'

Darwishi begreep het niet. De scarabee van Mukatagara uit de kroon van zijn vader? De scarabee die er volgens zijn vader voor zorgde dat het goed ging met zijn land? De machtigste scarabee van het hele Rijk ging met hem mee op reis? Maar hij wilde die scarabee niet! Hij wilde hier blijven!

'En jullie dan?' vroeg Darwishi na een hele tijd.

'Wij zullen aan je denken,' fluisterde zijn moeder.

'Helpt dat?' vroeg Darwishi.

'Ja, dat helpt,' zei zijn moeder. 'Ga nu maar slapen.'

'Oké,' zei de kleine Darwishi dapper.

Dat waren zijn laatste woorden. Hij kreeg het zo heet dat hij ervan in slaap viel en niet meer wakker werd.

Zijn vader en moeder waren de verdrietigste mensen van Egypte. Ze trokken zich de haren uit hun hoofd en huilden tot ze geen tranen meer hadden.

Toen riep de farao Hepsetsoet bij zich.

Zeventig dagen lang werd de kleine jongen gebalsemd en in linnen gewikkeld. Daarna was hij klaar voor zijn reis door het hiernamaals.

De farao haalde de scarabee uit zijn kroon en hing hem aan een ijzeren kettinkje. ‘Hepsetsoet. Geef hem de scarabee,’ fluisterde hij.

De hogepriester keek hem ongelovig aan.

‘Geef die aan hem en spreek de heilige woorden. Ik heb het hem beloofd. Ik wil het. Geef mijn zoon de gouden scarabee van Mukatagara.’

Voorzichtig hing de hogepriester de machtige amulet om de nek van Darwishi en schoof hem tussen het verband.

‘Spreek,’ zei de farao.

De hogepriester sprak. Vierentwintig uur lang murmelde hij onafgebroken bij de sarcofaag. Tot slot schoof hij nog een klein boekje tussen het verband.

‘Ik heb alles gedaan wat ik kon,’ zei hij.

‘Dan begraven we hem nu in stilte,’ zei de farao.

Twaalf dragers droegen de zware sarcofaag de kleine grafkamer binnen. Een steenhouwer beitelde zes namen in de muur:

Darwishi

Ur-Atum

Msamaki

Minkabh

Ishaq

Eboni.

‘Goede reis,’ fluisterde de farao. ‘Moge de scarabee van Mukatagara je beschermen.’

Toen sloten ze de deur. En iedereen dacht voorgoed.

Nederland 21ste eeuw na Christus

Rudie van Houten reed met zijn vrachtwagen over de weg. Het was koud, maar Rudie had het juist warm. Hij was een beer van een kerel, met woeste krullen, een gespierde nek en tatoeages van draken op zijn arm en hij was voor geen levend wezen bang. Maar hij was als de dood voor alles wat dood was. En nu reed hij met drie mummies in zijn laadbak naar het Grobbe-museum. Een extra ritje, had zijn baas gezegd. Als hij van tevoren had geweten wat voor ritje zijn baas bedoelde, had hij het nooit gedaan. Het Grobbe-museum was maar een uur rijden. Maar voor Rudie duurde een heel uur met drie mummies achter zijn rug een eeuwigheid. Terwijl zijn vrachtwagen bromde, luisterde hij met

één oor naar verdachte geluiden achter hem. Hij was nog geen vijf minuten onderweg, toen het ging regenen. En niet zo'n beetje: het water kwam met bakken uit de hemel. Rudie tuurde door zijn voorruit en zag geen fluit. Toen begon het nog te onweren ook. De eerste lichtflits schoot door de lucht toen Rudie net de snelweg op reed. Even later barstte het noodweer los. 'Ook dat nog,' mompelde Rudie. 'Straks krijg ik nog een ongeluk met die enge dingen.' Hij zette zijn ruitenwissers op de snelste stand en kneep zijn ogen samen. 'Shit, shit.'

Rudie had net voor de tiende keer shit gezegd, toen de bliksem in zijn wagen sloeg. Er klonk een enorme klap en Rudie zag even niets meer. De wagen knalde tegen de vangrail, metaal krijste en een regen van vonken spatte tegen Rudies raam. Een tel later denderde hij ondersteboven van het viaduct af. 'Shit! Hellup!' gilte Rudie. Hij stopte pas met gillen toen hij met een klap tot stilstand kwam tegen de enige boom in de omtrek. 'Shit,' fluisterde Rudie, toen het weer stil was. Voorzichtig bewoog hij zijn armen en benen.

Toen alles het nog bleek te doen, klauterde hij onhandig uit de verwrongen cabine. Hij plofte op de grond en keek om zich heen. Van de vrachtwagen was niet veel meer over. Overal lagen brokstukken, met daartussen twee grote kisten. De derde kist lag halfgeopend een paar meter verderop. Uit de kapotte tank stroomde vette diesel. Het duurde even voor het tot Rudie doordrong. Onweer. Een hoge boom. Diesel... Wegwezen! Haastig stond Rudie op en strompelde ervandoor. Plotseling zag hij vanuit zijn ooghoeken een beweging. Hij draaide zijn hoofd en schrok zich rot. Een paar meter bij hem vandaan stak een witte arm uit een greppel. Er verscheen nog een arm. En een hoofd! Langzaam kroop een kleine witte gedaante tevoorschijn. Vol afgrijzen staarde Rudie naar de enge verschijning. De gedaante stond op, deed een paar wankelende stappen, viel en krabbelde weer overeind. Opeens draaide hij zich om en hij keek Rudie recht in zijn gezicht. Rudies hart stond bijna stil. Hij dacht: Wegwezen. Als je niet wegrent, ben je er geweest!

Maar zijn benen deden niks. Hij dacht: Gil dan. Brul!
Maak hem bang!

‘Boe,’ piepte Rudie.

De gedaante bleef staan.

‘Boe! Ga weg! Boe! Hellup!’

Het ding deed een stap in zijn richting.

‘leg! Aagh! Whaaaaaah!’ schreeuwde Rudie.

BHAM!

De volgende bliksemschicht raakte de boom.
Een oorverdovende klap en de grond trilde alsof
er een kudde olifanten langsdenderde. Versuft zag
Rudie de grote boom vallen. Ineens deden zijn benen
het weer. Hij vloog weg alsof de duivel hem op
de hielen zat. De boom klapte op de ravage, de diesel
vloog in brand, en een paar tellen later ontplofte
de hele vrachtwagen. Rudie smakte tegen de grond.
Ontzet keek hij naar de vuurbal. En toen naar
de greppel. Van de gedaante was geen spoor meer
te bekennen.

